

er Bestemmelsen i § 4, hvor der staar, at den, som offentlig fremsetter eller udbreder opdiagede eller forvanskede Kjendsgjerninger for derved at gjøre Statens Indretninger eller Regjeringens Foranstaltninger forhadte eller foragtelige, straffes med Fængsel. Det er ikke givet, at den Form, hvorunder Fremstillingen af Regjeringens Foranstaltninger omtales — den kan godt fra et objektivt Synspunkt kaldes Forvanskning — skyldes den, der udbreder Fremstillingen. Der er stor Forskjel mellem de Foranstaltninger, som man kun kjender af Rygte, og dem, der foreligger kundgjorte, mellem de Foranstaltninger, som ikke motiveres og derfor let kunne misforstaas, og dem, der ere ledsagede af Motiver. I vor Tid, da Industrien har bemægtiget sig en saa stor Del af Pressen, og det er blevet en Hovedopgave for den at bringe Nyhederne saa ferste som mulig, kan det overmaade let haende, at et Blad usforbærende kan komme til at meddele en forvansket Efterretning om en Beslutning af Regjeringsforanstaltninger, som endnu ikke ere offentliggjorte, og derfor tror jeg, det vil være billigt i saadanne Tilfælde at straffe den begaaede Forseelse — jeg har ikke Noget imod, at det Forhold, der straffes, betegnes som en Forseelse — kun med Bøder. Det vilde være noget haardt, om man kom et Par Maaneder i Fængsel for at have udbredt en saadan forvansket Fremstilling af Regjeringens Foranstaltninger, som man ikke selv havde forvansket. Man staar til Ansvar for Udbredelsen, det er utvivlsomt, og man lider sin Straf, men jeg tror, at mildere Straf i dette Tilfælde kunde være hensigtsmæssig. Man maa huske, at naar en uforskyldt Efterretning om saadanne Regjeringsforanstaltninger kommer til en Mand, hvis Fantasi i Forveien er lidt ophidsket, han da let kan se det Hele i 'et ganske andet Lys end det virkelige. Men det er en Forseelse. Han maa ikke gjøre Saadant, ikke opfatte falsk, naar han har paataget sig at udbrede Kundskab blandt sine Medborgere, men det er ikke saa stor en Forseelse, at den bør straffes med Fængsel. Jeg henstiller dette til nærmere Overveelse, ifald Thinget, som jeg antager, undertaster Lovforslaget en nærmere Prøvelse.

Justitsministeren (Mellermann):

Jeg skal først i Anledning af de Udtalelser, som fremkom fra den ærede Landssthingsmand for 11te Kreds (Termansen), gjøre den Bemærkning, at Grunden til, at Regjeringen ikke tidligere er fremkommen med et Lovforslag om dette Emne, er den samme, som har været Aarsag til, at man paa saa mange andre

Punkter ikke er fremkommen dermed, nemlig, at man har trykket sig ved at gjøre Indgreb i den tilvante Frihed, i dette Tilfælde Utringsfriheden. Selv om det var nok saa klart, at den gik videre, end den burde, har man trykket sig ved at gjøre Indgreb dert, saa længe det ikke stillede sig som absolut nødvendigt, saa længe man ikke kunde sige, at Utringsfriheden blev misbrugt paa den flagranteste og for den offentlige Sikkerhed farligste Maade. Men det er netop Tingene, at i den senere Tid, i Løbet af Sommeren og Efteraaret, har den offentlige Agitation antaget en saa ophidsende og æggende Karakter, at jeg ikke kunde Andet end anse det for overordentlig tvivlsomt, om ikke Lederne, dem selv bevidst eller ubevidst, førte os hen mod Oprør og Voldsomheder her i Landet. Efter disse Misbrug af Utringsfriheden maatte det selvfølgelig fremstille sig som en Pligt for Regjeringen at gribe ind og ikke at vente, indtil der var Oprør her i Landet, og indtil man var kommen til disse irske Tilstande, hvor man brænder Herregaarde af osv.; det forekommer det mig, vilde man ikke kunne anse for forsvarligt af en Regjering. Det er altsaa Grunden til, at jeg først har anset det for nødvendigt at gribe ind nu, at jeg har ventet saa længe. Det kan gjerne være, at det er mindre rigtig, men jeg kan i den Anledning kun troste mig med, at man, fra det Synspunkt betragtet, kun kan sige, at sent dog er bedre end aldrig. Hvad dernæst det Argument angik, som den ærede Taler vilde drage fra Grundlovens § 25, skal jeg først gjøre ham opmærksom paa, at han tager feil, naar han fremstiller Sagen saaledes, at Regjeringen udsatte Rigsdagen for at give disse Love. Der forelaa aldeles ingen Beslutning om at give hverken disse eller andre foreløbige Love i det Dieblit, Rigsdagen blev udsat. Rigsdagen blev udsat paa Grund af den Ophidselse, som havde kulmineret i en Begivenhed, vi Alle kjende, nemlig Mordattentatet paa Conseilspresidenten, og som selvfølgelig, efter denne hidtil her i Landet uhorste Begivenhed, maatte bevirke en høj Grad af Bevægelse og Uro især her i Byen. Rigsdagen blev udsat, for at Gemytterne kunde komme Noget til No, inden man gik videre, og for at det derefter kunde tages under Overveelse, hvilke Forholdsregler det vilde være nødvendigt at træffe i Anledning af den Udvikling, som Tingene havde taget. Dermed betragter jeg de Betragtninger, som den ærede Rigsdagsmand nærmest har villet bygge sin Afstemning paa, som gjendrevne, og dersom den ærede Taler ikke har andre Grunde end dem til at stemme Nei til Loven, saa forekommer det mig, at han ikke har nogen til-